

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.929 van 3 juni 2016
in de zaak A. 218.236/XIV-36.891**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Clonen en Annelies Troost
kantoor houdend te 2600 Berchem
Fruithoflaan 124/14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Kroonlaan 145/A
Federale Politie DGR/JUR

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 januari 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “[d]e beslissing van HCP [F. M.], diensthoofd a.i. van de Dienst rekrutering en selectie van de Directie van het Personeel d.d. 27 november 2015 waarbij de kandidatuur van [verzoekster] voor de selectieprocedure voor AHINP met bijzondere specialisatie op basis van een diploma van niveau B - 2015-GMK-ECOFIN wordt afgesloten”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 april 2016.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Troost, die verschijnt voor verzoekster, en adviseur Jana Mouton, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster wordt nadat zij haar opleiding tot hoofdinspecteur van politie met succes heeft beëindigd, met ingang van 1 oktober 2013 benoemd in de graad van hoofdinspecteur van politie (hierna: “HINP”). Vanaf 1 november 2015 is zij als rechercheur EcoFin tewerkgesteld bij DJSOc/F-CDBC, in de sectie fraude bij overheidsopdrachten. Zij behaalde tevens het diploma van graduaat boekhouding.

3.2. In maart 2015 stelt verzoekster zich kandidaat voor de functie van HINP met bijzondere specialisatie - strijd tegen sociale, fiscale, economische en financiële criminaliteit (wervingsreserve).

3.3. Verzoekster wordt uitgenodigd voor het eerste en tweede gedeelte van de cognitieve vaardigheidsproef waarvoor zij slaagt.

3.4. Zij wordt vervolgens uitgenodigd om deel te nemen aan het persoonlijkheidsonderzoek, dat plaats vindt op 17 juli 2015.

Bij brief van 10 augustus 2015 wordt haar onder meer meege-deeld:

“[...]

Naar aanleiding van het persoonlijkheidsonderzoek, waaraan u deel hebt genomen op 17-07-2015, dienen wij u tot onze spijt te melden dat u op dit ogenblik niet beschikt over de nodige competenties om het door u beoogde politieambt uit te oefenen.

Als bijlage kunt u de resultaten van het persoonlijkheidsonderzoek terugvinden.
[...]

Conform het selectiereglement zien wij ons hierbij dan ook genoodzaakt om uw kandidaatstelling voor deze selectieprocedure op basis van de voornoemde resultaten af te sluiten.

Het staat u vrij om persoonlijk te solliciteren naar bijkomende informatie omtrent de reden van deze mislukking. Deze opvraging dient te geschieden per post of per e-mail (feedback-n@iobpol.be) binnen een redelijke termijn (maximum drie maanden na de proef) en conform met de wet van 11 april 1994 aangaande de openbaarheid van bestuur.

[...]”.

Als bijlage bij deze brief is een fiche gevoegd waarop de competenties die onderzocht werden worden vermeld met de score die verzoekster voor elk van die competenties heeft behaald.

3.5. Verzoekster vraagt vervolgens bij e-mail om inzage van haar dossier, waarop zij op 6 oktober 2015 van de selectiedienst een (geautomatiseerd) antwoord ontvangt om voor een aanvraag tot feedback een aantal data door te geven waarop zij tijdens de kantooruren bereikbaar is. Zij herhaalt bij e-mail van 11 oktober 2015 haar verzoek om de feedback schriftelijk te mogen ontvangen, maar dat verzoek bleef onbeantwoord.

3.6. Op 10 augustus 2015 dient verzoekster een vordering tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 10 augustus 2015 in bij de Raad van State (gekend onder het nummer A. 217.277/XIV-36.717), op 10 november 2015 trekt de verwerende partij de genoemde beslissing van

10 augustus 2015 in waarna de Raad van State in zijn arrest nr. 233.351 van 22 december 2015 het genoemde beroep heeft verworpen.

3.7. In december 2015 ontvangt verzoekster een brief gedateerd op 27 november 2015 van HCP F. M. die haar meedeelt:

“Naar aanleiding van uw verzoekschrift bij de Raad van State inzake beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing van de beslissing van 10 augustus 2015, heb ik door middel van mijn schrijven dd 10 november 2015 met als referentie DGR.Pers.RS-2015/4398, de bestreden beslissing ingetrokken.

Dientengevolge hebben mijn diensten, op basis van de door u behaalde resultaten op de persoonlijkheidsproef van 17 juli 2015, een nieuwe beslissing genomen die uitgebreid wordt gemotiveerd in bijlage.

Uw resultaten werden samengesteld op basis van de competenties opgenomen in bijlage 4 van het ministerieel besluit van 28 december 2001 met betrekking tot de uitvoering van diverse bepalingen van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 aangaande de rechtspositie van het personeel van de politiediensten. Deze competenties werden eveneens opgenomen in het selectiereglement.

Conform het selectiereglement zien wij ons hierbij dan ook genooddaakt om uw kandidaatstelling voor deze procedure op basis van de voornoemde resultaten af te sluiten.

[...].”

Dit is de bestreden beslissing.

Zoals in die bestreden beslissing is gesteld wordt in bijlage bij die beslissing eensdeels de door verzoekster behaalde resultaten van de persoonlijkheidsproef gevoegd in de vorm van een fiche met scores per competentie en anderdeels een document “schriftelijke motivering persoonlijkheidsonderzoek - aanwerving van middenkader met bijzonder specialisatie EcoFin - sessie 2015” dat, per competentie, een verantwoording bevat waarom verzoekster goed of minder goed scoort.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zouden alleen nodig zijn

indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoekster voert in haar eerste middel een schending aan van de formele- en materiële motiveringsverplichting. Zij zet uiteen dat overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ een bestuurshandeling niet alleen formeel, dit is in de akte zelf, wordt gemotiveerd maar bovendien moet die motivering afdoende zijn. Zij zet uiteen dat de juridische overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dit houdt niet alleen in dat moet worden verwezen naar de toepasselijke regelgeving maar ook dat de beslissing de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, dit zijn de feiten die de toepassing van de regel uitlokken en de omstandigheden die de beoordelingsbevoegdheid van het bestuur beïnvloeden. Deze feiten moeten uiteraard voortvloeien uit en steun vinden in het dossier. De beslissing moet zelf voorzien in een afdoende motivering, dit is een duidelijke, nauwkeurige volledige en waarheidsgetrouwe vermelding van de

juridische en feitelijke overwegingen. Het motiveringsbeginsel geeft de rechter een middel in handen om inhoudelijk de juistheid van de motieven en de redelijkheid van de motivering te toetsen.

Concreet stelt verzoekster dat zij reeds de graad van HINP heeft, en dat zij niettemin slechts een vrijstelling voor de medische en fysieke geschiktheidsproeven heeft gekregen, terwijl een collega, die een gelijkaardig traject doorliep, geen van de proeven uit de selectieprocedure moest doen. Vervolgens wijst verzoekster er op dat de oorspronkelijke beslissing werd ingetrokken en dat dit slechts kan geïnterpreteerd worden als een erkenning door het bestuur van de eigen fout. Dit heeft de verwerende partij nochtans niet belet om de bestreden beslissing te nemen. Voorts stelt verzoekster in het duister te tasten over de concrete feiten die aan de basis liggen van haar negatieve resultaten. Zij meent dat de “schriftelijke motivering persoonlijkheidsonderzoek” duidelijk slechts werd opgemaakt naar aanleiding van de bestreden beslissing van 27 november 2015. Zij begrijpt niet waar de elementen waarnaar in de schriftelijke motivering verwezen wordt “plots vandaan komen” en betwist de juistheid van deze motieven. Met verwijzing naar een aantal fragmenten uit de bij de bestreden beslissing gevoegde schriftelijke motivering meent zij dat hieruit juist blijkt dat haar competenties en vaardigheden net positief beoordeeld werden. Zij wijst er op dat zeer specifieke competenties uit het functieprofiel te weinig aan bod kwamen en dat zij voor geen enkele competentie een score van één punt kreeg. Kennelijk werd geoordeeld dat het voor verzoekster voor geen enkele competentie onmogelijk is om deze alsnog te verwerven. Een besluit dat “de kandidaat [...] het potentieel [bezit] om de persoonlijkheidskenmerken te ontwikkelen die hem/haar toelaten het beoogde ambt uit te oefenen” was dan ook logischer geweest. Dit geldt des te meer aangezien verzoekster al sedert 2013 is tewerkgesteld in een functie van HINP, waarvoor zij eerder geschikt werd bevonden, aan de hand van een volledig identiek competentieprofiel. Zij werd nooit ongunstig geëvalueerd, en kreeg nooit enige opmerking. Het is dan ook verbazend dat zij op de competenties “mensen aansturen” en “samenwerking (intern)” onvoldoende scoort. De scores berusten op een verkeerde interpretatie en houden onvoldoende rekening met de kwaliteiten die

zij thans als HINP reeds heeft ontwikkeld. Tot slot wijst verzoekster er op dat de motieven steun moeten vinden in het administratief dossier, en dat dit niet lijkt te bestaan. Het is immers opmerkelijk dat het dossier geen enkele bijkomende informatie bevat omtrent het verloop van het persoonlijkheidsonderzoek dat uit meerdere oefeningen/proeven bestond. Men zou kunnen verwachten dat de overheid een verslag van de verschillende proeven van het persoonlijkheids-onderzoek opmaakt en aan het dossier toevoegt. De opgegeven schriftelijke motivering lijkt geen steun te vinden in het administratief dossier. Dit vermoeden wordt gesterkt door de vaststelling dat verzoekster geen reactie kreeg op haar vraag om het dossier in te zien. In de procedure die geleid heeft tot het in punt 3.6 vermelde arrest nr. 233.351 van 22 december 2015 heeft de verwerende partij ook slechts een uiterst summier administratief dossier neergelegd.

Beoordeling

7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

8. Daargelaten de vaststelling dat uit het verzoekschrift niet blijkt hoe verzoeksters grief dat zij niet van de persoonlijkheidsproef werd vrijgesteld, kan worden betrokken op de aangevoerde schending van de formele- of materiële motiveringsplicht, lijkt artikel IV.I.29, tweede lid, RPPol te verhinderen dat aan verzoekster (op grond van haar deelname aan de selectie HINP (algemeen)) vrijstelling van deelname aan de persoonlijkheidsproef wordt verleend. De genoemde bepaling voorziet dat de kandidaat-hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie of met specialiteit politie-assistent die niet de minimumdrempel heeft behaald voor een selectieproef en die opnieuw aflegt in het raam van een selectieprocedure voor hoofdinspecteur met respectievelijk, dezelfde bijzondere specialisatie of specialiteit politie-assistent binnen de twee jaar te rekenen vanaf de kennisgeving van zijn mislukking, is vrijgesteld van de selectieproeven bedoeld in artikel IV.I.15, eerste lid, 2° (dit is het persoonlijkheidsonderzoek) of 4° (het selectiegesprek) van datzelfde RPPol, waarvoor hij de minimumdrempel heeft behaald. Artikel IV. I. 29, zevende lid, RPPol bevat een analoge bepaling wat de vrijstelling voor deelname aan de cognitieve proef betreft.

Aangezien de genoemde vrijstelling enkel verleend wordt aan een kandidaat die voor een tweede maal deelneemt aan een selectie voor HINP met “dezelfde bijzondere specialisatie” en aangezien verzoekster slechts voor de eerste keer deelneemt aan de selectie met de bijzondere specialisatie “strijd tegen sociale, fiscale, economische en financiële criminaliteit” kon haar op het eerste gezicht geen vrijstelling worden verleend op basis van haar slagen in de selectie van HINP (algemeen).

9. In de mate verzoekster aanvoert dat het nemen van een nieuwe beslissing na intrekking van de initiële beslissing een bijzondere motivering behoeft, lijkt zij eraan voorbij te gaan dat een overheid die vaststelt dat een beslissing die geen rechten verleent onwettig is, deze kan intrekken en een nieuwe beslissing nemen waarbij ze de oorspronkelijk gemaakte onwettigheid ongedaan maakt. In haar beroep dat aanleiding heeft gegeven tot het genoemde arrest

nr. 233.351 van 22 december 2015 had verzoekster naar aanleiding van de oorspronkelijke beslissing in haar verzoekschrift aangevoerd dat die beslissing de formelemotiveringsplicht schond. Aan die kritiek lijkt de verwerende partij met eensdeels de intrekkingbeslissing en anderdeels de bestreden beslissing tegemoet te willen komen. Met de bestreden beslissing heeft de verwerende partij een schriftelijke motivering van het persoonlijkheidsonderzoek toegevoegd. In die omstandigheden valt in de huidige stand van het geding niet in te zien welke bijzondere (bijkomende) motivering de verwerende partij nog had moeten geven. Verzoekster verduidelijkt dit ook niet.

10. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt in het duister te tasten over de concrete feiten die aan de basis liggen van haar negatieve resultaten. De schriftelijke motivering, per competentie, van het persoonlijkheidsonderzoek die als bijlage bij de bestreden beslissing is gevoegd, geeft duidelijk en omstandig aan welke positieve en negatieve punten tijdens het onderzoek naar voor zijn gekomen. Het is juist, zoals verzoekster zelf aangeeft, dat uit die motivering blijkt dat een aantal competenties en vaardigheden positief werden beoordeeld. Daaruit kan echter niet worden afgeleid, zoals verzoekster doet, dat de conclusie moest zijn dat “de kandidaat het potentieel [bezit] om de persoonlijkheidskenmerken te ontwikkelen die hem/haar toelaten het beoogde ambt bij de politie uit te oefenen”.

Immers, uit de resultaten blijkt niet dat verzoekster op dat ogenblik (al) de voor de functie vereiste competenties bezit of deze op korte termijn kan ontwikkelen (waarvoor een score “9” tot “6” is vereist). Integendeel, er worden evenveel en zelfs meer negatieve punten in deze schriftelijke motivering aangehaald, inzonderheid met betrekking tot zes van de elf onderzochte competenties waarvoor zij één score “4” (“de competentie kan bij de kandidaat ontwikkeld worden maar wordt een aandachtspunt voor de kandidaat”) behaalt of minder, namelijk 4 maal een score “3” (“de competentie is niet verworven door de kandidaat en zal een belangrijke persoonlijke investering vereisen”), een één score “2” (“de competentie is niet verworven door de kandidaat en zal een belangrijke

persoonlijke investering vereisen op lange termijn”). In die zin kan ook niet worden aangenomen dat de scores berusten op een verkeerde interpretatie. Verzoekster behaalt, gelet op de negatieve punten die naar voor zijn gekomen, voor vijf van de elf competenties een score van “3” of minder, hetgeen in wezen gelijkstaat met de beoordeling dat de competentie niet is verworven.

Het gegeven dat verzoekster thans reeds de functie van HINP uitoefent en dat zij geen negatieve evaluatie of enige opmerking daaromtrent kreeg, doet op zichzelf geen afbreuk doen aan de vaststellingen die tijdens het uitgevoerde persoonlijkheidsonderzoek werden gedaan. De betrokken persoonlijkheidsproef moet immers worden gesitueerd in het raam van de selectieprocedure voor de functie van hoofdinspecteur met bijzondere specialisatie, reden ook waarom verzoekster overeenkomstig de toepasselijke regelgeving niet vrijgesteld is van die persoonlijkheidsproef.

Tot slot, anders dan verzoekster voorhoudt, vindt de verstrekte schriftelijke motivering opgesteld naar aanleiding van de bestreden beslissing steun in de stukken van het administratief dossier die door de verwerende partij zijn bijgebracht, in het bijzonder in de verslagen van de proeven van het persoonlijkheidsonderzoek (stuk 5 a) tot en met j)). Die manueel ingevulde en ondertekende verslagen bevatten de bevindingen van de onderzoekers met betrekking tot verzoekster tijdens het persoonlijkheidsonderzoek van 17 juli 2015. Deze bevindingen blijken de motieven die in de bijlage “schriftelijke motivering persoonlijkheidsproef” worden vermeld, te ondersteunen.

11. Het middel is niet ernstig.

In zoverre het middel gesteund is op de afwezigheid van een administratief dossier, mist het feitelijke grondslag.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Zij zet uiteen dat een schending van het redelijkheidsbeginsel voorligt wanneer het bestuur op een evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt. Zij stelt nog dat een toetsing aan de redelijkheid onvermijdelijk ook een toetsing aan de opportuniteit inhoudt, zij het terughoudend, en in die zin interfereert met zowel het motiveringsbeginsel als het vertrouwensbeginsel dat inhoudt dat de door het bestuur gewekte gerechtvaardigde verwachtingen moeten worden gehonoreerd. Op grond van dat laatste beginsel moet de rechtsonderhorige kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Verzoekster concretiseert dat de bestreden beslissing getuigt van een “kennelijke onredelijkheid” en, gelet op de concrete omstandigheden, indruist tegen het vertrouwen dat zij mocht hebben in een positieve afloop van de selectieprocedure voor het aanleggen van een wervingsreserve. Zij wijst wat het gewekte vertrouwen betreft “in het bijzonder” op de intrekking van de eerste negatieve beslissing door het bestuur (*cfr.* punt 3.6.) die “spontaan” gebeurde. Daarnaast wijst zij erop dat ze de opleiding tot hoofdinspecteur succesvol heeft beëindigd, vanaf oktober 2013 als wachtofficier werd ingezet bij de politiezone Hekla en vervolgens, na interne mobiliteit, met een schrijven van 2 juli 2015 in kennis werd gesteld van haar aanwijzing (in de graad van hoofdinspecteur) in de functie van rechercheur bij DJSOC/F-CDBC, dit is de dienst gespecialiseerd in de strijd tegen corruptie en openbare fraude op centraal niveau waar zij vanaf 1 november 2015 aan de slag is gegaan. Het is onbegrijpelijk hoe de selectiebeslissing kon vaststellen dat zij over onvoldoende vaardigheden zou beschikken voor volgende taken: mensen aansturen, samenwerken (intern), inzet tonen, klantgericht optreden, coping, betrokkenheid en motivatie. Dat zij wel over deze competenties beschikt, staat ze met een verwijzing naar de bijlage 10 (het

“Competentieprofiel voor de hoofdinspecteur van politie op het einde van zijn basisopleiding”), gevoegd bij het ministerieel besluit van 24 oktober 2002 ‘houdende het algemeen studiereglement betreffende de basisopleidingen van de personeelsleden van het operationeel kader van de politiediensten’, zoals dat laatst werd gewijzigd en waarin de algemene, specifieke en technische politionele competenties van een hoofdinspecteur van politie na de basisopleiding zijn uiteengezet. Zij beëindigde vermelde basisopleiding succesvol en is nimmer het voorwerp geweest van negatieve evaluaties in de functies die zij sedert 2013 als hoofdinspecteur waarneemt.

Beoordeling

13. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedragslijn of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen. Een verzoeker die zich op een schending van het vertrouwensbeginsel beroept dient ten minste aan te tonen dat het bestuur concrete toezeggingen heeft gedaan of bepaalde rechtmatige verwachtingen heeft gewekt.

14. De loutere vaststelling te dezen dat het bestuur de oorspronkelijke beslissing, nadat verzoekster daartegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring had ingesteld, heeft ingetrokken houdt slechts in dat die beslissing onregelmatig was maar kan niet worden gelijkgesteld met een (impliciete), laat staan concrete, toezegging dat de nieuwe beslissing voor verzoekster gunstig zou zijn.

15. In zoverre verzoekster het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel geschonden acht doordat de bestreden beslissing haar ongeschikt acht voor de betrekking van HINP met een bijzondere specialisatie hoewel zij minder dan twee jaar geleden bij de selectie (en na het succesvol doorlopen van de

basisopleiding) wel geschikt bevonden werd en wel werd geacht over de vereiste competenties te beschikken voor de functie van HINP (algemeen) en zij intussen, zonder negatieve evaluatie, de functie van rechercheur in de graad van HINP uitoefent, slaagt zij er in de huidige fase van het geding niet in aan te tonen welke concrete toezegging zij daarin ziet noch welke rechtmatige verwachting zij daaraan meent te kunnen ontleen voor wat de selectie voor de functie van HINP met bijzondere specialisatie betreft. Dit geldt des te meer nu, zoals bij de beoordeling van het eerste middel is gebleken, de huidige regelgeving uitdrukkelijk anders lijkt te bepalen. Verzoekster kon voor laatst genoemde selectie volgens de geldende regelgeving immers niet worden vrijgesteld van de af te leggen persoonlijkheidsproef (cfr. artikel IV.I.29, tweede lid, RPPol). Vrijstelling is enkel mogelijk voor kandidaten die hebben deelgenomen aan en geslaagd zijn in de persoonlijkheidsproef in het kader van een selectie HINP “met dezelfde bijzondere specialisatie”. De regelgever lijkt er zodoende van uit te gaan dat een persoonlijkheidsproef in het kader van een selectie HINP (algemeen) niet gelijkgesteld kan worden met een persoonlijkheidsproef in het kader van een selectie van HINP “met bijzondere specialisatie”. Verzoekster lijkt aldus aan te dringen op een handelwijze *contra legem*. Daarin kan op het eerste gezicht niet worden meegegaan.

16. Derhalve, kan een schending van het vertrouwensbeginsel niet worden aangenomen.

17. De vraag of de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt, kan dienvolgens enkel beoordeeld worden op grond van de gegevens zoals die naar voor komen uit de persoonlijkheidsproef in het kader van de selectie voor HINP met bijzondere specialisatie.

In de gevallen waarin het bestuur zoals te dezen over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt, komt het aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidsstoezicht evenwel niet toe om desgevraagd zelf deze beoordeling te maken. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of

de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de geldende regelgeving en binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

18. Uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij de gegevens van de persoonlijkheidsproef zoals die naar voren komen uit de door de selectie-evaluatoren opgetekende resultaten bij haar beoordeling heeft betrokken en dat haar oordeel dat verzoekster niet geschikt is, is gesteund op die resultaten waaruit blijkt dat vijf van de elf gemeten competenties voor de selectie HINP “met bijzondere specialisatie” niet verworven zijn. In die omstandigheden slaagt verzoekster er niet in te overtuigen dat dit oordeel onredelijk is, met name in die zin dat het niet denkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

19. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Conclusie

20. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Anonimisering

21. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt verzoekster dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

VIII. Kosten

22. Wat de vraag van verzoekster tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoekster niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Kaat Leus